

Γράφει ο **Βασίλης Μηνακάκης**

«Ο Σόιμπλε κι οι αντιδραστικές δυνάμεις στην Ελλάδα και την Ευρώπη κάνουν τα πάντα για να ρίξουν την κυβέρνηση. Θέλουν να μετατρέψουν την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ σε “αριστερή παρένθεση”. Άρα όποιος την αντιμάχεται παίζει το παιχνίδι του Σόιμπλε, της αντίδρασης. Καθήκον του λαού και των βουλευτών είναι να τη στηρίξουν».

Αυτό είναι ένα από τα βασικά επιχειρήματα που η ΣΥΡΙΖΑ για να κατευνάσει την αγανάκτηση των εργαζομένων και των νέων -αλλά και αρκετών βουλευτών του- απέναντι στο άγριο μνημόνιο που προωθεί, την άτακτη αποδοχή όλων των όρων της ΕΕ και του ΔΝΤ και την περιφρόνηση του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα.

Ποιος, όμως, μετατρέπει τον ΣΥΡΙΖΑ σε «αριστερή παρένθεση»; Η απάντηση είναι: ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ!

Ο κάθε Σόιμπλε, η ΕΕ, το ΔΝΤ, ο αστικός κόσμος είναι προφανές ότι στέκονται απέναντι σε κάθε φιλολαϊκή εξέλιξη. Αυτό επιβάλλει το κοινωνικό και πολιτικό συμφέρον τους. Τι περίμενε ο ΣΥΡΙΖΑ, ότι θα σεβαστούν την επιλογή του ελληνικού λαού, θα πουν: *«Περάστε! Ας διαπραγματευτούμε έναν έντιμο συμβιβασμό! Εφαρμόστε το πρόγραμμά σας!»* Δεν είναι κανείς αφελής για να πιστεύει κάτι τέτοιο. Αυτοί έκαναν το αναμενόμενο, ό,τι αντιστοιχεί στην τάξη και την πολιτική τους. Άρα, η προσπάθειά τους να ξηλώσουν την κυβέρνηση δεν μπορεί να χρησιμοποιείται ως επιχείρημα από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Το ερώτημα είναι αν ο ΣΥΡΙΖΑ έκανε αυτό που αντιστοιχεί στα συμφέροντα των λαϊκών στρωμάτων, έχει σχέση με την αριστερή πολιτική και ακυρώνει τα σχέδια για «αριστερή παρένθεση». Η απάντηση είναι **ΟΧΙ**. Έκανε τα πάντα για να γίνει παρένθεση και, μάλιστα, μνημονιακή-αστική παρένθεση!

Το έκανε απ' την πρώτη στιγμή, συγκροτώντας κυβέρνηση με τους ΑΝΕΛ, δίνοντας

θέσεις σε υπουργεία, τράπεζες κ.α. σε πρώην στελέχη του ΠΑΣΟΚ (Μάρδας, Πανούσης, Κοτζιάς κ.ά.), διορίζοντας γραμματέα του υπουργικού συμβουλίου τον δικηγόρο της COSCO και ψηφίζοντας για πρόεδρο της Δημοκρατίας τον Πρ. Παυλόπουλο.

Το έκανε όταν ψήφισε τη συμφωνία της 20ής Φεβρουαρίου, όταν τα στελέχη του στο μαζικό κίνημα –πολλά εξ’ αυτών της αυτοαποκαλούμενης Αριστερής Πλατφόρμας- αντιδρούσαν σε κάθε εργατική κινητοποίηση για υλοποίηση ακόμη κι όσων είχε υποσχεθεί ή όταν περνούσε το μήνυμα πως οι αντίπαλοι της πολιτικής του θα υπερνικηθούν όχι με μαχητική κινητοποίηση του λαού αλλά με τις πλάτες των ΗΠΑ, της Ρωσίας ή της Κίνας.

Το έκανε όταν έλεγε «ευρώ πάση θυσία», ανακάλυπτε (και διά του Π. Λαφαζάνη) την κρυφή γοητεία των ιδιωτικοποιήσεων (πριν αρκετούς μήνες), έστελνε στα αζήτητα τα 751 μισθό κι έκανε εκκλήσεις να «πληρωθεί ο ΕΝΦΙΑ» που υποτίθεται θα καταργούσε.

Πάνω απ’ όλα το κάνει τώρα, καταπατώντας πραξικοπηματικά και προκλητικά το ΟΧΙ, συμπράττοντας την επομένη του δημοψηφίσματος και το βράδυ της Παρασκευής στη Βουλή -σε κλίμα «εθνικής συναίνεσης»- με τους απαξιωμένους εκπροσώπους του ΝΑΙ και των μνημονίων και οδηγούμενος σε μια εξευτελιστική συμφωνία. Μια συμφωνία-άγριο μνημόνιο που αφαιρεί από τον ΣΥΡΙΖΑ κάθε φιλολαϊκό και αριστερό «φύλλο συκής», βάζει πλάτη στην επιδίωξη των αστικών κέντρων να εξανδραποδίσουν πολιτικά και κοινωνικά τον ελληνικό λαό που τους «έβγαλε γλώσσα» και «τελειώνει» πολιτικά τον ίδιο τον ΣΥΡΙΖΑ.

Και αυτό γιατί η υπερψήφιση και εφαρμογή με διαδικασίες εξπρές των νόμων που απαιτεί η συμφωνία θα στηριχτεί σε επίπεδο Βουλής στα δεκανίκια της ΝΔ, του Ποταμιού και του ΠΑΣΟΚ και σε επίπεδο κυβέρνησης σε ένα νέο σχήμα, που για την ώρα δεν είναι ορατό, αλλά -όπως απαιτούν και οι δανειστές- θα είναι απαλλαγμένο από «παρών» (με εκπαραθυρώσεις ή διαγραφές) αλλά θα έχει τη συνδρομή άλλων δυνάμεων και κέντρων.

Το πλήγμα για το λαό και την Αριστερά είναι μεγάλο – ιστορικό, θα λέγαμε. Και γίνεται ακόμη μεγαλύτερο αν συνδυαστεί με την αδιέξοδη και καταστροφική πολιτική του ΚΚΕ, ειδικά το τελευταίο δεκαπενθήμερο. Για την ακρίβεια, θα είναι τέτοιο αν απέναντι στην κατρακύλα αυτή, την ταξικά προδοτική στάση συνδικάτων σαν τη ΓΣΕΕ ή την ΟΤΟΕ και τον κυβερνητικό συνδικαλισμό του ΣΥΡΙΖΑ δεν ορθωθεί έναν «νέος πύργος ατίθασος», ένας πύργος αντεπίθεσης, νίκης και προοπτικής: ο πύργος ενός ταξικά ανασυγκροτημένου εργατικού κινήματος, που θα ανατρέψει τον αντεργατικό οδοστρωτήρα και θα βελτιώσει τη

θέση των εργαζομένων, μιας ΑΛΛΗΣ, μετωπικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς κι ενός ανασυγκροτημένου κομμουνιστικού κινήματος.

Οι αναμετρήσεις της περιόδου έδειξαν ότι υπάρχει όχι μόνο η απαίτηση αλλά και το δυναμικό για να χτιστεί ένας τέτοιος πύργος, να φωναχτεί δυνατά, μαζικά κι οργανωμένα ότι η καπιταλιστική βαρβαρότητα, η μνημονιακή λαίλαπα, η χρεομηχανή, η αγορά, το σφαγείο της ΕΕ, ο κοινοβουλευτικός ολοκληρωτισμός δεν είναι μονόδρομος. Υπάρχουν τα έμβρυα -και κυρίως η ανάγκη και η δυνατότητα- για να περπατηθεί ένας άλλος δρόμος, δρόμος κοινωνικής χειραφέτησης, βασισμένος στα εργατικά συμφέροντα και στην ταξική αλληλεγγύη, όπου ο πλούτος και η εξουσία θα ανήκουν στον ίδιο τον εργαζόμενο λαό και όχι στους εγχώριους και υπερεθνικούς δυνάστες και εκμεταλλευτές του.